

Sygn. akt: I C 1207/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jan Raszkowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Monika Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2017 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K.

przeciwko T. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzia

/ J. R./

Sygn. akt: I C 1207/16

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) S.A. w K. w dniu 25 maja 2016 roku wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanego T. D. na jego rzecz kwoty 669,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 06 lipca 2015 roku oraz kosztów postępowania.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 26 lipca 2016 roku w sprawie VI Nc-e (...) wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty sprawę przekazano zgodnie z ogólną właściwością pozwanego do tutejszego Sądu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazywał, że dochodzona przez niego kwota wynika z umowy pożyczki nr 78er2k zawartej w dniu 5 czerwca 2015 roku pomiędzy poprzednim wierzycielem a pozwanym, do której to kwoty uzyskał prawo na podstawie umowy przelewu wierzytelności.

Powód wskazał, że na żądanie składają się następujące kwoty:

- 338,00 zł tytułem kapitału pożyczki,

- 101,40 zł tytułem prowizji,

- 230,00 zł z tytułu opłat windykacyjnych.

Powód wskazywał, że prawa do wierzytelności nabył w ramach umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 września 2015 roku zawartej pomiędzy powodem, a poprzednim wierzycielem – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Zgodnie z treścią umowy, (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zbył na rzecz powoda wierzytelności wyszczególnione w załączniku nr 1 do umowy.

Powód załączył do pozwu wyciąg z załącznika nr 1 do umowy, z którego wynika, iż przedmiotem cesji była również wierzytelność wobec pozwanego.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 września 2015 roku wraz z wyciągiem z załącznika nr 1 – k. 10 - 12 akt)

W dniu 30 września 2015 roku powód powiadomił pozwanego o nabyciu przez niego wierzytelności, jak również wezwał go do zapłaty kwoty 683,04 zł w terminie 7 dni.

Powód załączył do pozwu kserokopię nadania powyższego pisma.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kopia pisma z dnia 30 września 2015 roku – k. 13 i verte akt, dowód nadania pisma – k. 14 akt)

Pozwany załączył do pozwu umowę ramową pożyczki nr (...) i wydruk z jego rachunku bankowego z dnia 9 lutego 2015 roku, które jednak nie dotyczą niniejszej sprawy, albowiem jak wynika z ich treści dotyczą one osoby o imieniu i nazwisku S. D..

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy ramowej pożyczki nr (...) – k. 15 – 19 akt, wyciąg z rachunku bankowego – k. 20 akt)

Pozwany zastępczo poinformowany o terminie rozprawy nie stawił się na nią. Nie składał żadnych wniosków, ani oświadczeń, nie zajął stanowiska w sprawie. Wobec powyższego Sąd wydał wyrok zaoczny.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, z których Sąd przeprowadził w niniejszej sprawie dowód. Oceny dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy Sąd dokonał mając na względzie przepisy art. 245 k.p.c.

Jak stanowi art. 339 § 2 k.p.c. w sytuacji procesowej, w której zachodzą podstawy do wydania wyroku zaocznego, a więc wtedy gdy pozwany nie podejmuje obrony, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Zwrócić należy uwagę na niekwestionowany w nauce i judykaturze pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Do jego powinności należy zatem dokonanie prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., I CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8 -9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7 -8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30).

W przedmiotowej sprawie spełnione zostały w/w przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie jednak, w ocenie Sądu, nie wystąpiły przesłanki pozytywne z 339 § 2 k.p.c.

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd nie można wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 r., I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył umowę ramową pożyczki nr (...) i wydruk z jego rachunku bankowego z dnia 9 lutego 2015 roku, które jednak nie dotyczą niniejszej sprawy, albowiem jak wynika z ich treści dotyczą one osoby o imieniu i nazwisku S. D..

Skoro umowa ta miała być pierwotnym zobowiązaniem pozwanego to należy wskazać, że powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia bowiem S. D. to z pewnością nie jest pozwany T. D..

Przelew wierzytelności regulują postanowienia art. 509 k.c. Przelew wierzytelności (cesja) jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu co do zasady może być wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Powinna ona być też w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana) Jak wskazał to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja 1999 r. III CKN 423/98 (Biuletyn Sądu Najwyższego 2000/1 str. 1) konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Wymaga się oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia.

Skoro zatem pierwotne zobowiązanie pozwanego w świetle przedstawionych wyżej okoliczności budzi poważne wątpliwości (nawet nie wiadomo, czy pozwany był pożyczkobiorcą, czy pozwany została zawiadomiony o przelewie wierzytelności, czy przedmiotem umowy przelewu wierzytelności była wierzytelność względem pozwanego z umowy wspomnianej pożyczki), to tym bardziej wątpliwe jest roszczenie powoda jako pochodne od pierwotnego wierzyciela. W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem (J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepla (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225).

Zgodnie z art. 6 k.c., obowiązek złożenia dowodu na poparcie swych twierdzeń spoczywa na stronie dochodzącej swych roszczeń. Obowiązkiem powoda było wykazanie, że nabył konkretne wierzytelności oraz udowodnienie ich powstania.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przytoczona powyżej regulacja prawna, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 1 marca 1996r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach

cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 1996r. Nr 43, poz. 189) na mocy której skreślono § 2, nie obciąża sądu obowiązkiem dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron.

Stosownie do art. 232 k.p.c. to na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a skoro ten uprawnienia tego nie wykonał prawidłowo, nie może usprawiedliwiać się przerzuceniem odpowiedzialności za postępowanie dowodowe na Sąd. Wskazany powyżej ciężar dowodu w znaczeniu formalnym uzupełnia ciężar dowodu w znaczeniu materialnym wyrażony w art. 6 k.c., który nakłada na stronę ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007r., (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć z jednej strony jako obciążenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Wszystkie te okoliczności zdecydowały o oddaleniu powództwa.

Sędzia

ZARZĄDZENIE

1/ doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem:

- pełnom. powoda,

2/ przedłożyć akta z apelacją albo za 14 dni.

B., dn. 28.4. 2017 r.

Sędzia